

SENTÈNCIA 19-96 DE 10 DE SETEMBRE DE 1996

Ús indegut de tarja de crèdit.- Error en l'apreciació de la prova.- Presumpció d'innocència.- Infracció de norma penal substantiva.

Ponent: M.I. Sr. Yves PICOD

ANTECEDENTS DE FET

I.-RESULTANT: Que el M. Iltre. Tribunal de Corts va dictar Sentència en data 29 d'abril de 1.996 en la Causa núm. 13-1/95, amb la següent part dispositiva: "FALLEM: que hem de condemnar i condemnem a Francesc D.G. com autor responsable d'un delictes major de ús indegut de tarja de crèdit de l'article 253 del Codi Penal, fent-se aplicació de l'article 53, a la pena de dos mesos de presó ferma, expulsió per un termini de cinc anys, i pagament de despeses processals. Diguem que quan esdevingui ferma la Sentència, li serà d'aplicació el Decret d'Indult del 7 d'abril de 1.996."

II.-RESULTANT: Que contra la Sentència esmentada ha interposat recurs de Suplicació el Lletrat Emili CAMPOS ARAUZ en defensa i interès de Francesc D.G., en base als motius 3.5 i 3.7 del Decret de 13 de juliol de 1.990: error en l'apreciació de la prova i violació del dret a la presumpció d'innocència, i infringir la Sentència una norma penal substantiva, sigui per violació de la mateixa, per la seva interpretació errònia o per la seva indeguda aplicació.

En el seu escrit la defensa fa ressaltar que el fet que Francesc D. intentés pagar amb una tarja caducada prova que la seva acció no podia conduir per raons fàctiques i jurídiques de cap de les maneres a la consumació del delictes. Tampoc pot tractar-se d'un delictes continuat, com afirma la Sentència recorreguda, ja que altres apreciacions no respectarien ni el principi de territorialitat de les Lleis penals ni el fet pel qual se'l processa. Afegeix que la Sentència va fer una errònia aplicació i interpretació de l'article 253 del Codi Penal donat que la conducta tipificada per aquest article és utilitzar indegudament una tarja no essent titular o emprant una cosa d'una manera

capaç de ser usada beneficiosament no essent el titular. En efecte tot us no beneficiós s'hauria d'englobar dintre de la teoria de la temptativa inidònea o temptativa irreal. Sol·licita en conseqüència l'absolució de Francesc D.G..

III.-RESULTANT: Que el Ministeri Fiscal s'oposa al recurs presentat en base als següents arguments: considera que el recurrent oblida que el delicte tipificat a l'article 253 del Codi Penal no és un delicte de resultat i que està constituït quan s'entrega a un establiment una tarja falsa o pertanyent a una altra persona. Precisa que el recurrent va ser condemnat com a responsable penal d'un delicte d'us indegut de tarja de crèdit i no d'un delicte continuat. Demana en conseqüència que s'acordi la desestimació del recurs i que es confirmi la Sentència recorreguda en tots els seus extrems.

FONAMENTS DE DRET

I.-CONSIDERANT: Que l'element material del delicte de l'article 253 del Codi Penal està caracteritzat per la sola utilització fraudulenta o de mala fe d'una tarja de crèdit pertanyent a una tercera persona, sense altre tipus de consideració tal com l'exigència d'un resultat perjudicial o d'una tarja vàlida.

Que, a més a més, la jurisprudència andorrana així com les legislacions dels països veïns sempre ha considerat que el delicte s'estima nonobstant les circumstàncies que l'acusat no arribés a fer efectiu l'import de la compra, donat que es tracta de protegir la seguretat del comerç contra els abusos d'utilització d'aquest modus de pagament.

II.-CONSIDERANT: Que de cap manera es pot qualificar els fets de temptativa inidònea ni d'un delicte impossible, figures totalment alienes als fets.

Que, en conseqüència no existeix cap error en l'apreciació de la prova ni cap infracció d'una norma penal substantiva, com ho pretén el recurrent.

Que la Sentència recorreguda, correctament redactada i motivada, ha de ser confirmada en tots els seus extrems.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, així com els Usos i Costums i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1r.- Desestimar el Recurs de Suplicació interposat per Francesc D.G., i confirmen en tots els seus extrems la Sentència dictada pel M. Iltre. Tribunal de Corts en data 29 d'abril de 1.996 en la Causa 13-1/95.

2n.- Imposar les costes processals al recurrent.

3r.- Manem que la Causa sigui retornada al M. Iltre. Tribunal de Corts, amb certificació de la present Sentència, per al seu compliment i execució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.